

Nieuwsbrief Hospice Wassenaar

Veelzijdig vrijwilliger achter de schermen

Vrijwilliger van het allereerste uur maar toch niet bij iedereen bekend is Hennie Fock-Timmermans. In haar functie als leidinggevende van het UVV (Unie van Vrouwelijke Vrijwilligers) voor ziekenhuis Bronovo in Den Haag, werd zij in 2002 benaderd door toenmalig wethouder Hans Hupkes. Hij trof destijds de eerste voorbereidingen voor een eventueel te openen hospice in Wassenaar. In een eerste gesprek op het Gemeentehuis bleek dat de wethouder voornamelijk van Hennie wilde weten hoe zij aan vrijwilligers voor ziekenhuis Bronovo kwam. Haar netwerk zou immers van belang kunnen zijn voor het grote aantal vrijwilligers dat benodigd is voor een hospice.

Meer gesprekken volgden en voordat Hennie het wist tekende zij, in augustus 2003, een convenant en maakte zij deel uit van de werkgroep die moest onderzoeken of een hospice in Wassenaar haalbaar zou zijn. Deze werkgroep vormde later het bestuur dat Hospice Wassenaar definitief handen en voeten gaf.

Zoektocht naar geschikt pand

Zoektocht naar geschikt pand
Terugkijkend resumeert zij: “We hoefden het wiel niet zelf uit te gaan vinden want er was al heel wat expertise voorhanden. We bezochten andere hospices en spraken met vele instanties. Inmiddels was Gabriele Lansbergen aangezocht om als voorzitter te fungeren. Hij bracht de ervaring en kennis in van hospice Issoria in Leiden waar vrienden van hem kort tevoren mee gestart waren. Toen we in november 2003 groen licht kregen naar aanleiding van het haalbaarheidsonderzoek mbt een hospice in de regio Wassenaar, Voorschoten en Noord Den Haag, begon de zoektocht naar een geschikt pand. Het liefst een nieuwbouw pand waarin we alle benodigde voorzieningen meteen konden laten aanbrengen. Helaas bleek dat geen haalbare kaart en dus openden we de jacht op te koop staande huizen. Wij droomden van een villa met een prachtige tuin. We bezochten talrijke panden die geschikt leken. Zodra we dachten dat een huis aan onze criteria zou kunnen gaan beantwoorden, denk aan een lift, brede gangen, brede deuren, 5 gastenkamers, badkamers, etc., dan gingen we terug met een bouwkundige die een begroting opstelde en naging of het verkrijgen van de benodigde vergunningen een reële kans van slagen had. Al deze inspanningen ten spijt kwam er geen huis met een tuin. Eind 2004 kregen we een aanbod van de Wassenaarse Bouwstichting betreffende de twee nieuwe appartementen waarin we thans gehuisvest zijn. De bouw was al een heel eind gevorderd maar

specifieke aanpassingen konden nog worden aangebracht. We hadden maar zes weken om te beslissen. Dat viel niet mee. We moesten echt een knopje omzetten om ons te focussen op iets totaal anders. Gelukkig zijn we daartoe in staat geweest en in ‘no time’ liepen we met allerlei deskundigen door de ruimtes en kon het passen en meten beginnen. Het totale oppervlak was kleiner dan we hadden beoogd dus werd het een hele uitdaging om onze plannen hier te realiseren. In januari 2005 begon de race tegen de klok omdat we in september operationeel wilden zijn. Tijdens de lange wekelijkse vergaderingen hakten we vele knopen door, want er moest in korte tijd zoveel gebeuren.....”

Hoge standaard op kwaliteitsgebied

Hennie begint een beetje te stralen als zij terug denkt aan die pionierstijd. Besloten was dat zij deel uit zou maken van de werkgroep die de inrichting op zich zou nemen, gesteund door binnenhuisarchitecte Judith Schalk. Het begon bij de bedden, herinnert Hennie zich: “Op een Medicabeurs in Utrecht vonden

Inhoudsopgave

Het zomeruitje	2
Basiscursus vrijwilligers	3
“Elke dag bedenken wat morgen beter kan”	4
Ernst Diek, zorgmanager verpleegkundig team	5
Even voorstellen	7

we de juiste bedden; mooi, comfortabel en solide. Ook de pospoeler, een apparaat waar veel technisch (inbouw)vernunft voor nodig was om aan te sluiten, schaften we daar meteen aan. Van onze bezoeken aan andere hospices hadden we al geleerd dat we goed op kwaliteit moesten letten. Alles moet heel intensief gebruikt kunnen worden. Niet iedereen springt nu eenmaal even behoedzaam met de spullen om. Wij besloten te kiezen voor een kwaliteit die tegen een stootje kan. Maar daar hangt wel een prijskaartje aan. Regelmatig zat ik met kloppend hart aan de telefoon om zoveel mogelijk kwaliteit voor zo min mogelijk geld los te peuteren. Ik voelde mij soms een beetje een bedelaarster maar gelukkig waren de reacties vaak hartverwarmend. De meeste mensen reageerden positief op ons initiatief en boden spontaan hun medewerking en/of aanzienlijke kortingen aan. Ik meen te mogen zeggen dat we erin geslaagd zijn om in alle facetten onze hoge standaard op kwaliteitsgebied, door te voeren. Over alles is nagedacht; bewust hielden we de gastenkamers neutraal men kan hierin de eigen spulletjes rustig kwijt kan zonder dat het een onrustig en kakelbont geheel wordt. Dat lijkt misschien niet zo belangrijk maar kan wel degelijk bijdragen tot een beter gevoel van welbehagen.”

Werk geeft veel voldoening

Tegenwoordig is Hennie Fock vanuit het bestuur o.a. belast met het toezicht op het interieur en de inventaris van Hospice Wassenaar. Regelmatig is zij in huis te vinden om te kijken of alles nog naar behoren functioneert, of er servies aangevuld moet worden want er breekt natuurlijk weleens iets, of om de bloembakken op de balkons up-to-date te houden en zo nog een heleboel dingen meer. Aan haar kritische blik ontgaat niets en mede dankzij haar inspanningen ziet ons hospice er na 4 jaar intensief gebruik nog altijd prima uit. Je zou haar ook nog onze personal shopper kunnen noemen die op verzoek van de coördinatoren op stap gaat om te zoeken naar nog gewenste zaken of dingen die aan vervanging toe zijn. Altijd voor een leuk prijsje natuurlijk. Naast dit alles neemt Hennie ook incidenteel de diensten over in huis op momenten dat de reguliere vrijwilligers bijv. een themavond bijwonen. Ook hiervoor kan zij zich weer met hart en ziel geven. Ze zegt dit te ervaren als heel bijzonder, met name de gesprekken met de gasten maken soms diepe indruk op haar. Dit geldt ook voor de contacten met de verpleegkundigen die zij bewonderenswaardige lieverds noemt. Vanwaar die grote betrokkenheid en inzet Hennie? Ze lacht, recht haar rug en zegt: “Dat zal mede te maken hebben met het feit dat ik op mijn 14e al héél graag verpleegster wilde worden. Ik was echter zo’n schriel poppetje dat onze huisarts dat geen geschikt beroep voor mij vond. Ik trouwde jong, kreeg drie kinderen en ben jarenlang fulltime moeder geweest. Rond mijn vijftigste startte ik bij het UVV. Eigenlijk voor één jaar, maar omdat ze mij al snel vroegen de leiding over te nemen, ben ik er nu al bijna 15 jaar. Ik voel mij goed in dit werk en het geeft mij

heel veel voldoening. Het hospice kwam op mijn pad in een tijd dat ik verdrietig genoeg kort na elkaar drie vriendinnen verloor. Een ervan overleed in een hospice. Het fenomeen was mij dus al bekend en ik begon eraan misschien wel mede als een soort eerbetoon aan haar. Nu na vier jaar ben ik intens gelukkig dat er dagelijks door vrijwilligers, verpleegkundigen en coördinatoren met zoveel liefde en inzet zorg gegeven wordt. Daar wordt je toch helemaal warm van?”

Toekomstmuziek

Dik tevreden met onze huisvesting blijft er bij Hennie toch nog iets knagen en ondanks het feit dat zij twijfelt aan de financiële haalbaarheid, op korte termijn, mijmert zij: “Een wat ruimer huis zou toch geen overbodige luxe zijn. Iets meer bewegingsvrijheid voor coördinatoren, vrijwilligers en verpleegkundigen zou wel mooi zijn en ook een extra ruimte voor de familie.” Om te besluiten met een brede lach en een diepe zucht: “Voorlopig is dit toekomstmuziek, tenzij er iemand komt met een enorme gift, dan gaan we natuurlijk meteen aan de slag!”

Wil de Looze

Het zomeruitje

Vrijwilligers, bestuur en verpleegkundigen brachten, in het kader van het jaarlijkse door de coördinatoren georganiseerde zomeruitje, een bezoek aan de beeldentuin van de familie Caldenborgh in Wassenaar. Tijdens een wandeling van ca. twee uur zijn er ongeveer zestig zeer uiteenlopende kunstwerken te bewonderen in het prachtige Clingenbosch.

Afsluitend, tijdens de pannenkoekenmaaltijd in een lokaal restaurant, zetten de verpleegkundigen de coördinatoren in de bloemetjes als dank voor hun nooit aflatende extra steun en interesse. De coördinatoren reikten vervolgens drie vrijwilligers awards uit. Eén was voor Clementine van den Barselaar, zij ontving een ‘Strijkengel’ voor haar bijzondere inspanningen mbt het linnengoed.

Woord van de voorzitter

Zoals u in het jaarverslag 2008 kunt lezen, is 2008 voor ons hospice weer een druk jaar geweest. De hospices en de palliatieve units (een vergelijkbare ruimte als een hospice in bijv. een verpleeghuis) in de regio Haaglanden hebben samen ruim 500 mensen de gelegenheid geboden om in de laatste weken nog zo verzorgd mogelijk afscheid te nemen en hun dierbaren los te laten.

In de afgelopen maanden zijn er door een aantal initiatieven meer contacten geweest in het Netwerk NPTZ Haaglanden, met de hospices om ons heen en ook met de landelijke organisatie VPTZ. Het blijft een uitdaging om de kwaliteit van zorg steeds te blijven verbeteren. Kort geleden zijn we begonnen met de opzet van een meerjarenplan.

De coördinatoren volgen

trainingen en krijgen coaching; voor de vrijwilligers zijn er allerlei thema-avonden en trainingen. Daarnaast wordt er aandacht besteed aan de communicatie, zowel naar potentiële gasten en hun familie en vrienden, als ook naar zorgverleners. Aan een informatieve DVD over Hospice Wassenaar wordt nu de laatste hand gelegd.

In juni heeft Hein Wiegman, penningmeester, afscheid genomen van het bestuur. Hij was niet alleen een actieve en betrouwbare penningmeester, maar met zijn lange werkervaring en persoonlijke inbreng hield hij ons als organisatie steeds scherp. Hartelijk dank Hein! Al snel hebben we met medewerking van Hein een nieuwe penningmeester gevonden: Dirk Kramer. Daar zijn we blij om.

Helaas is ook onze eerste vrijwilliger in het hospice overleden: Hans Bos. Hans deed bij ons allerlei klusjes op zijn eigen (zeer betrouwbare) wijze.

Gegevens uit het jaarverslag 2008

- Met de mogelijkheid van maximaal vijf gasten verbleven er het afgelopen jaar 59 gasten (duidelijk meer dan de 49 in 2007); 52 zijn er overleden en een paar zijn overgeplaatst naar een verzorgingshuis. Er kwamen 18 gasten uit Wassenaar, 13 uit Den Haag, 4 uit Voorschoten en 24 van buiten deze regio
- De gemiddelde bezetting was 80%; dit varieerde per maand van 47 tot 95%.
- De gemiddelde verblijfsduur was 27 dagen; dit is duidelijk lager dan vorig jaar: 31.
- Van de opgenomen gasten kwam 44% vanuit een thuissituatie en 53% direct vanuit het ziekenhuis.
- De leeftijd varieerde van 37 tot 96 jaar; de meesten vielen in

de categorie 65-90 jaar.

- In totaal hebben 55 gasten zich wel aangemeld, maar zij zijn om verschillende redenen niet naar ons hospice gekomen. Goede contacten met andere hospices zorgden ook voor opnames elders.
- Bij een groot aantal gasten nam één van de Wassenaarse huisartsen de zorg over van de eigen huisarts (te grote afstand).
- Eind 2008 waren er 73 vrijwilligers. Om diverse redenen stopten er acht vrijwilligers. Begin 2009 volgden 14 nieuwe vrijwilligers de basiscursus palliatieve terminale zorg. Er waren 5 thema-avonden.
- Door een hogere bijdrage van VWS, extra inkomsten en aan de andere kant minder uitgaven dan begroot was het exploitatietekort "slechts" ca. €7000. Gelukkig had de Stichting Vrienden Van Hospice Wassenaar toegezegd om het tekort aan te vullen. Het ziet er naar uit dat het tekort in 2009 duidelijk hoger zal zijn.

Gegevens uit de regio (2008)

Het rapport "Capaciteit, benutting en behoefte" van het netwerk Terminale Palliatieve Zorg Haaglanden geeft een duidelijk overzicht van de Palliatieve Terminale Zorg in onze regio. Het netwerk beschikt over 46 plaatsen (22 in 4 hospices en 24 in 4 palliatieve terminale units=PTU's). Voor de regio Haaglanden met ca. 750.000 inwoners is deze capaciteit volgens de algemeen aanvaarde norm (4-6 plaatsen per 100.000 inwoners) aan de hoge kant. Toch is de gemiddelde bezetting 87% met een variatie van 73-97% over de maanden in het jaar. Het totaal aantal opgenomen gasten in deze regio is 529. De gemiddelde verblijfsduur is 30 dagen. In de hospices was het verblijf gemiddeld een aantal dagen korter dan in een PTU. Het is duidelijk dat er dus in een grote behoefte wordt voorzien.

Sinds medio 2008 zijn de beschikbare terminale plaatsen ook direct te zien op een website, die voor iedereen toegankelijk is. Verwijzers in ziekenhuizen maken hier veelvuldig gebruik van.

Gabrie Lansbergen

Basicursus vrijwilligers

In maart werd er door het hospice weer een basiscursus georganiseerd o.l.v. Leen van der Mey. De meeste deelnemers waren bij aanvang van de cursus al enige tijd werkzaam in het hospice, wat goed bleek te zijn, aangezien dan meegemaakte gebeurtenissen of problemen besproken konden worden, maar ook omdat sommige zaken die besproken werden, herkenbaar waren. Het bleek dat een kennismakingsronde toch zinvol was,

want vrijwilligers komen elkaar niet altijd tegen in het hospice. Hierna kwam in vier dagdelen een aantal onderwerpen aan de orde, zoals:

- De **motivatie** voor het werken in het hospice. Het blijkt dat de motivatie nogal uiteenloopt. Een aantal vrijwilligers had zelf een ingrijpende verlieservaring achter de rug en zij hadden ervaren dat steun en hulp, zonder dat deze opgedrongen wordt, heel belangrijk is in de maanden van afscheid en verlies. Maar ook: het "er zijn" voor anderen en hulp en steun kunnen bieden, ook als er geen familie- of vriendschapsband is
- Het verschil tussen de **interventietheorie** (proberen een oplossing te bedenken) en de **presentietheorie** (luisteren en actief aanwezig zijn).
- Hoe beleef je **verlies** als het jezelf overkomt. Hoe gedraag je je en wat verwacht je van anderen.
- Het inspelen op **emoties**. Een aantal vragen kwam aan de orde. Wat voor emoties en vragen roept een stervensproces op bij de gast, familie en vrienden, maar ook bij vrijwilligers? Wat kun je betekenen voor een stervende en de familie- en vriendenkring als vrijwilliger en hoe pak je de verschillende situaties aan. Probeer je je te realiseren wanneer je alleen present bent en wanneer je probeert te interveniëren? Wat zijn de stimulerende en remmende factoren in het gesprek?
- **Zorg** voor jezelf en zorg voor anderen. Hierbij werd gewezen op een paar valkuilen, zoals bijv.: niet te snel afstand nemen bij moeilijke vragen, niet over het probleem heen praten of wegwuiven, niet te snel met praktische oplossingen komen. Maar ook: blijf niet met je problemen rondlopen, maar bespreek ze met iemand anders binnen het hospice. Ben je bewust van je eigen grenzen.

Het was een cursus, waarbij wij als groep elkaar zeker beter hebben leren kennen en waarderen, waarbij we geleerd hebben hoe verschillend gevoelens en reacties kunnen zijn, dat mensen wakker kunnen liggen van opmerkingen die iemand nonchalant uitsprekt. Rollenspelen waren hier een nuttig hulpmiddel voor

Karina van Wijk

Kwaliteitsbewustzijn: “Elke dag bedenken, wat morgen beter kan”

Bijna vier jaar geleden begonnen wij, - bestuur, vrijwilligers, verpleegkundigen van Florence en coördinatoren-, aan onze reis "Hospice Wassenaar". Vol goede moed, vertrouwen en liefdevolle inzet sloegen wij de weg in met onbekende horizon.

Nu, heel wat kennis en ervaring rijker, zijn wij op weg naar ons eerste lustrum en staat Hospice Wassenaar inmiddels stevig op zijn fundament. Kwaliteit hebben wij hoog in het vaandel. Maar wat betekent dat eigenlijk in de dagelijkse werkelijkheid? De Dikke van Dale omschrijft 'kwaliteit' als deugdelijkheid of waardigheid. Beide omschrijvingen zijn van toepassing.

De essentie van onze organisatie omvat o.a. waarden als liefdevolle aandacht, ontmoeten, er zijn voor die ander. Hoe moeilijk is de liefdevolle relatie tussen onze vrijwilligers, verpleegkundigen, de gasten en hun naasten in kwaliteit te meten? Binnen onze organisatie zijn we steeds op zoek naar kwaliteit en wij stellen ons regelmatig vragen als: doen we het goed, of kan het morgen misschien nog beter? Is het enquêteformulier, dat wij verzenden naar de naasten van onze gasten, relevant om kwaliteit te meten? Komt er voldoende opbouwende kritiek uit de jaarlijkse evaluatiegesprekken met de vrijwilligers?

Zijn onze spelregels, want wij spreken liever niet over protocollen, nog actueel?

Als we een kwaliteitssysteem gaan opzetten voor ons hospice, voor wie doen we dat dan, aan wie moeten wij verantwoording afleggen? Is ons verhaal ons kwaliteitssysteem?

Kortom, heel veel vragen om over na te denken tijdens de loop van onze kwaliteitsreis. Op dit moment staan de ontwikkeling en borging van een gedegen kwaliteitssysteem voor onze organisatie nog in de kinderschoenen. Een mooi reisdoel! Laten wij onderweg naar die bestemming vooral blijven geloven in onze waarden: liefdevolle, warme aandacht, tijd en er zijn voor onze gasten. Dat die waarden hun onmeetbare gehalte mogen behouden.

Elsbeth Zonneville
Coördinator

Ernst Diek, zorgmanager verpleegkundig team

Ernst Diek (43) is zorgmanager bij Florence Wassenaar en wij spreken hem in zijn kantoor aan de Herenweg in Wassenaar, op een steenworp afstand van het hospice. Van daaruit geeft hij leiding aan het team verpleegkundigen van het hospice. Bij de start van het hospice heeft het bestuur ervoor gekozen om niet zelf verpleegkundigen in dienst te nemen, maar al in een vroeg stadium een samenwerking aan te gaan met zorgorganisatie Florence.

Ernst: “Die keuze heeft onder meer te maken met de manier waarop de financiering van de zorg is geregeld. Florence is een zogenaamde AWBZ-instelling (AWBZ staat voor: Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten) en kan daardoor rechtstreeks zaken doen met de zorgkantoren om de zorg gefinancierd te krijgen.

Dat is tegenwoordig een vak apart en Florence heeft daarvoor alle expertise en ervaring al jaren in huis.”

“De verpleegkundigen van het eerste uur – een aantal van hen werkt nog steeds in het hospice – hebben daardoor de kans gekregen om de verpleegkundige organisatie zelf vorm te geven en in te richten. Daar is uiteraard al ver voor de opening van het hospice mee begonnen, de zorg moest immers staan als een huis op het moment dat de eerste gast zijn intrek nam. Hoewel ik zelf pas sinds 1 januari 2008 bij het hospice betrokken ben, heeft het intensief samen optrekken bij de start van het hospice in mijn beleving de basis gelegd voor de enorme betrokkenheid van de verpleegkundigen bij het hospice en andersom.”

“Die wederzijdse betrokkenheid wordt overigens nog dagelijks gevoed. Het samen denken over wat goede zorg is en hoe je die het beste kunt realiseren houdt immers nooit op!”

Randvoorwaarden

Om de verpleegkundige zorg in het hospice te kunnen leveren, moet aan een aantal randvoorwaarden worden voldaan. Zo heeft elke gast in het hospice een AWBZ-indicatie nodig. Zo'n indicatie geeft recht op zogenaamde palliatieve terminale zorg. Alleen op basis daarvan mag en kan Florence verpleegkundige zorg aan een gast leveren.

Ernst: “De AWBZ is in de loop der jaren aardig gebureaucratiseerd en continu sterk aan verandering onderhevig. Dat maakt het niet altijd gemakkelijk om tijdig de juiste zaken voor elkaar te krijgen. Ik vind – en het hospice met mij – dat we iemand, die in het hospice zijn laatste levensfase wil doorbrengen daar

zo min mogelijk mee moeten belasten. Daarom zorgen de cliëntondersteuners van Florence, in nauwe samenwerking met de coördinatoren, voor het tijdig regelen van de juiste indicatie. Dit betekent in de praktijk dat opname in het hospice, als dat wenselijk is, binnen een dag kan worden gerealiseerd.”

Samenspel ...

De zorg voor de gasten in het hospice staat of valt met het samenspel tussen alle betrokkenen. Ernst rekent zichzelf daar ook toe: “Hoewel ik fysiek een manager op afstand ben, vind ik dat ik dicht bij de verpleegkundigen moet staan. Het verpleegkundig werk in het hospice is een pittige baan. Je hebt dag in dag uit te maken met mensen in hun laatste levensfase, die komen om te sterven en dat allemaal op hun eigen manier ondergaan en beleven en daarin ook allemaal hun eigen specifieke wensen hebben. Dat vraagt nogal wat. De verpleegkundigen moeten daarvoor niet alleen goed toegerust zijn qua opleiding en scholing, maar ook ondersteund worden in de grote en kleine vragen en problemen waar ze in hun werk tegenaan lopen. Dat zie ik als een belangrijke taak voor mij als zorgmanager. Het kan daarbij gaan om het meedenken over de oplossing van een praktisch probleem, maar ook om aandacht en steun bij het omgaan met of verwerken van een moeilijke situatie of het mee helpen vormen van een visie op bepaalde vraagstukken. Het is trouwens geweldig om te zien hoe de verpleegkundigen elkaar daarin ook onderling weten te vinden en hoe goed de coördinatoren daarop inspelen.”

“De verpleegkundigen zitten in zekere zin in een bijzondere situatie. Ze zijn een onderdeel van Florence, maar werken fysiek in het hospice, zonder dat ik daar als leidinggevende ook rondloop. Wel hebben ze dagelijks te maken met de coördinatoren, die verantwoordelijk zijn voor het totale reilen en zeilen in het hospice, maar die geen hiërarchische relatie hebben met ze hebben. Voor mij is het contact met de coördinatoren dan ook van wezenlijk belang. Met elkaar bepalen we immers de kwaliteit van de zorg in het hospice. Met elkaar moeten we steeds op zoek naar de beste manier om in de wensen en behoeften van iedere individuele gast te voorzien.”

... en afstemming

“Dit bijzondere samenspel vraagt om goede onderlinge afstemming. Hoewel dat in de dagelijkse praktijk bijna op ieder moment van de dag gebeurt tussen verpleegkundigen, coördinatoren en vrijwilligers, zie ik het als mijn taak om de afstemming op hoofdlijnen te organiseren. Belangrijkste instrument daarbij is voor mij het maandelijks teamoverleg met de verpleegkundigen, temeer daar de verpleegkundigen in alle diensten alleen werken en elkaar slechts treffen bij het

overdragen van een dienst. In het teamoverleg komt alles aan bod: afspraken over praktische zaken, regels, protocollen en randvoorwaarden, maar ook, - en misschien wel juist -, het uitwisselen van gedachten en ervaringen met betrekking tot de 'grote' onderwerpen, zoals het omgaan met de dood en het sterven, de begeleiding van de gast en zijn familie en euthanasie. Om de maand schuiven ook de coördinatoren bij het teamoverleg aan."

Uitdaging

"Wat mij in de samenwerking en de gesprekken met de verpleegkundigen steeds opvalt, is dat zij voortdurend op zoek zijn naar hoe zij zichzelf zo goed mogelijk kunnen inzetten in de zorg voor de gasten en zich steeds weer afvragen hoe wat ze doen, nog beter kan. Ik herken dat bij mezelf. Ik was 15 jaar lang oncologieverpleegkundige in het LUMC en stond op dezelfde manier in mijn werk. Na een studie communicatiewetenschap, heb ik de zorg verlaten en ben ik van 1996 tot 2008 werkzaam

geweest als onder meer PR-adviseur en communicatiemanager. Zoals bij zoveel mensen begon het na mijn veertigste te kriebelen. Wat wil ik eigenlijk nog met mijn leven? Het werd duidelijk dat ik weer dichtbij mijn hart wilde gaan werken. De keus voor weer een baan in de zorg was daarna snel gemaakt."

"Nu ben ik dan manager in de zorg en ik zie van dichtbij hoe de zorg is veranderd en vooral onder druk is komen te staan en nog steeds staat. Bureaucratisering en bezuinigingen alom. Ik zie het als een enorme uitdaging om binnen de mogelijkheden – of beperkingen zo u wilt – de randvoorwaarden zo te organiseren dat we de zorg die nodig is, in het hospice en elders, op hoog niveau kunnen blijven geven. Daarbij wil ik mijn medewerkers zo ondersteunen dat zij zoveel mogelijk van hun tijd kunnen besteden aan waar ze echt goed in zijn: het op een professionele manier bieden van betrokken en liefdevolle zorg aan de gasten!"

Robert Brunwin de Jong

Beleidsplan 2009

In het Beleidsplan 2009 bevestigt het bestuur van het Hospice Wassenaar voor het vierde jaar van zijn bestaan de centrale missie van het hospice: in een omgeving van warmte en medemenselijkheid aan mensen die in de laatste fase van hun leven gekomen zijn, zoveel mogelijk kwaliteit van leven bieden. Een missie die elk jaar weer ingevuld moet worden met de inzet van vele vrijwilligers en van professionele verpleegkundigen. Ook voor 2009 prijst het bestuur zich gelukkig met de overtuiging en toewijding waarmee dit door allen gebeurt.

Voor het lopende jaar zullen de acties van het bestuur zich vooral richten op:

- het opzetten van een overleg tussen hospices en andere organisaties van palliatieve terminale zorg in de regio om tot uitwisseling van kennis en ervaring te komen;
- het evalueren van de respons op de enquête onder nabestaanden en daar vervolgens op passende wijze publiciteit aan geven;
- het opstellen van een strategisch beleidsplan voor de komende vijf jaar;
- het beginnen met de voorbereiding van de viering van het 5-jarig bestaan in september 2010;
- het nagaan van de mogelijkheden van een eigen toetsbaar kwaliteitsbeleid zonder gevaar voor bureaucratiesingering;
- het verzorgen van passend publiciteitsbeleid gericht op behoud van begrip, sympathie en draagvlak in de omliggende gemeenten waar het hospice voor vrijwillige inzet van geld en mensen zo afhankelijk van is. In de publiciteit zal speciaal Voorschoten betrokken worden;
- het bereiken van een bezettingsgraad van de kamers van 80% door het jaar heen;
- het onderhouden van goede contacten met de Stichting Vrienden van het Hospice Wassenaar waarvan de financiële ondersteuning onmisbaar is.

De dagelijkse leiding van het hospice is in handen van onze coördinatoren onder leiding van Elsbeth Zonneville met als bijzondere taakvelden:

- het organiseren van de zorg aan de gasten en hun naasten;
- evenals het coördineren van de inzet van vrijwilligers en het vrijwilligerswerk. Het hospice heeft voor het vele vrijwilligerswerk circa 75 vrijwilligers nodig;
- het onderhouden van een netwerk aan contacten met instellingen van zorg (ziekenhuizen), andere hospices en beroepsbeoefenaren in de gezondheidszorg (huisartsen, apothekers);
- zonder vrijwilligers kan het hospice niet functioneren. Hun gedrevenheid, inzet, liefde en inlevingsvermogen met de gasten vormen onmisbare pijlers voor de kwaliteit van het hospice. Om die motivatie en de onderlinge saamhorigheid te bevorderen stellen de coördinatoren een programma van bijeenkomsten op.

Met deze acties en met de grote betrokkenheid van velen in en buiten het hospice wil het bestuur 2009 tot weer een jaar maken waar we allen trots op mogen zijn.

Hans Klooster

Even voorstellen

Per 1 juni heb ik de functie van penningmeester van Hein Wiegmans overgenomen. Net als Hein woon ik in Voorschoten. Ik ben 59 jaar oud, getrouwd en heb twee studerende dochters. Na mijn schoolcarrière heb ik medicijnen gestudeerd aan de universiteit te Leiden. Zoals toen nog gebruikelijk was, werd ik na het afronden van mijn studie opgeroepen voor de dienstplicht. Na een introductieperiode aan het KIM (Koninklijk Instituut voor de Marine) begin 1976, heb ik een zesjarig contract getekend. Uiteindelijk ben ik tot aan mijn functioneel leeftijdsontslag, in 2004, bij de marine gebleven. Na mijn vertrek bij de marine ben

ik nog 1½ jaar als hoofd van de arbodienst van het Erasmus Medisch Centrum werkzaam geweest.

Naast mijn reguliere werk ben ik gedurende de schoolcarrières van mijn dochters jarenlang secretaris van besturen van vrije scholen in Leiden geweest. Eerst bij het bestuur van de basisschool, vervolgens bij dat van de bovenbouw waar mijn jongste dochter naar toe ging. De oudste had er inmiddels voor gekozen om door te leren op een reguliere bovenbouw en in die periode heb ik op die school de mij inmiddels vertrouwde functie van secretaris vervuld, maar dan van de ouderraad. Toen ik kort geleden werd benaderd met de vraag of ik belangstelling had voor de functie van penningmeester bij het hospice heb ik maar kort geaarzeld. De eerste kennismakingsgesprekken die ik heb gehad, nadat de keus op mij was gevallen, heb ik als heel prettig ervaren.

Dirk Kramer

VPTZ 25 jaar Afscheidsmonologen

De Vereniging Vrijwilligers Palliatieve Zorg (VPTZ) heeft 210 leden: allemaal organisaties voor vrijwilligers in de terminale thuiszorg of hospicevoorzieningen. Op 16 maart 1984 is de stichting Landelijke samenwerking Terminale Thuiszorg opgericht en daarmee werd het startschot gegeven voor een inmiddels 25 jaar landelijke samenwerking tussen vrijwilligersorganisaties in de palliatieve terminale zorg. Het eerste hospice is gestart in 1986 in Nieuwkoop. De vereniging Hospices Nederland is in 2004 gefuseerd met de VTZ tot de VPTZ.

Er worden door de VPTZ speciale activiteiten georganiseerd om dit jubileum vorm te geven. Een daarvan is de Theatervoorstelling "De Afscheidsmonologen; verrassende, ontroerende en humoristische verhalen over de dood". Deze voorstelling, die speciaal voor VPTZ wordt geproduceerd door Bos Theaterproducties, wordt geregisseerd door Leopold Witte (o.a. bekend van Orkater).

De stukken worden geschreven door o.a. Kees van Kooten, Judith Herzberg, Gijs Scholten van Aschat en Sara Kroos.

Er zullen 10 monologen zijn over de laatste levensfase en de dood met als thema's: afstand en nabijheid, emoties van de patiënt, leven tot aan de dood en rouw.

Een aantal acteurs dat meedoet aan de voorstellingen, is al bekend. Vaste actrice is Rian Gerritsen. Zij speelt met een wisselende cast van topacteurs en bekende BN-ers, onder wie:

Frits Barend, Noraly Beyer, Nette Blanken, Peter Blok, Sipke Jan Bousema, Nelli Cooman, Deborah Gravenstijn, Hanneke Groenteman, de Meiden van Halal, Yvonne van den Hurk, Nelleke van der Krogt, John Leerdam, Marga van Praag, Joost Prinsen, Mimoun Ouled Radi en Ria Visser. Elke avond is het een verrassing welke twee spelers er naast Rian op het podium staan.

De voorstellingen in onze regio zijn:

30 en 31 oktober - Zoetermeer (try-out)

11 en 12 november - Leiden (try-out en première)

25 november - Den Haag (Theater aan het Spui)

6 januari Delft - (Theater de Veste).

Medewerkers van Hospice Wassenaar gaan op 11 november naar de voorstelling.

Vrienden van Hospice Wassenaar

De stichting Vrienden van Hospice Wassenaar kan mededelen dat er nog vele bijdragen binnenkomen; niet alleen van onze trouwe donateurs en gulle gevers, maar ook van bijv. de families van overleden gasten, een grote gift bij een afscheid vanwege pensionering, een bijdrage van de NPB Wassenaar enz. UVV Wassenaar heeft een aanvulling aan het servies aangeboden.

Benefiet Golftoernooi Voorschoten

Zaterdag 27 juni werden de parken in Voorschoten, voor de negende keer sinds 1992, omgevormd tot een 18 holes parcours. De Ronde Tafel Voorschoten-Leidschendam en de Voorschotense golfclub organiseerden weer het tweejaarlijkse benefietgolftoernooi; dit jaar voor Villa Joep en Stichting Hospice Wassenaar.

Villa Joep is een stichting, die onderzoek steunt naar neuroblastoom, een zeldzame vorm van kinderkanker. Villa Joep en het hospice waren aanwezig met een informatiestand met een aantal van onze vrijwilligers (voornamelijk uit Voorschoten).

Al vroeg startten 's morgens de mensen die zich als particulieren hadden ingeschreven. De Heer C. Heemskerk won de eerste prijs. En 's middags waren er vijftien sponsorflights.

Het was de gehele dag prachtig weer en 's avonds werd het een mooi feest met een loterij en een veiling. De totale netto opbrengst was ca € 20.000.

Heel veel dank aan de organisatoren en alle deelnemers en gulle gevers.

Colofon

juli 2009

Deze nieuwsbrief wordt samengesteld door de werkgroep communicatie van de Stichting Hospice Wassenaar, onder redactie van Gabriele Lansbergen. De volgende nieuwsbrief verschijnt december 2009

Wilt u ons bereiken, dan kunt u terecht bij onze bestuursleden:

<i>Gabrie Lansbergen, voorzitter,</i>	<i>070-5140873</i>
<i>Hans Klooster, secretaris,</i>	<i>070-5177456</i>
<i>Dirk Kramer, penningmeester</i>	<i>071-5617856</i>
<i>Hennie Fock-Timmermans,</i>	<i>070-5177366</i>
<i>Hanna Smit,</i>	<i>071-5614645</i>
<i>Jaap Visser,</i>	<i>071-5616625</i>
<i>bestuur@hospicewassenaar.nl</i>	

U kunt ook onze website bezoeken:

www.hospicewassenaar.nl

Donateurs voor de Stichting Vrienden van Hospice Wassenaar kunnen zich met naam en adres aanmelden:

Antwoordnummer 10014, 2240 VB Wassenaar.

via riendenuan@hospicewassenaar.nl of

Marga Louw, secretaris 070-5141939

Bankrekeningnummer: 3661.50.510

Voor deze nieuwsbrief bedanken wij:

Wil de Looze, Hans van Zwicht en Robert Brunwin de Jong

Deze nieuwsbrief is gratis verzorgd door

Hospice Wassenaar

Van Zuylen van Nijeveltstraat 465

2242 MB Wassenaar

Telefoon (070) - 5121130

coordinator@hospicewassenaar.nl